

đang lái xe ra chỗ khác. Văn Bình đợi trong 2 phút, bóng đèn vẫn không nhúc nhích. Sự kiện này chứng tỏ bóng đèn đang chờ một người, hoặc một việc sắp xảy ra.

Đèn điện trong hành lang khu ngoại thương vừa được bật lên sáng quắc. Văn Bình biết là Rósita nhận phiên gác. Nàng vào bằng công chính nên chàng không thấy.

Bóng đèn lúi húi bên cánh cửa. Không cần lại gần, Văn Bình đã biết hẳn đang mở khóa bằng chùm chìa khóa giả. Cánh cửa không được bôi mỡ, kêu kèn kẹt, nghe ghé răng. Bóng đèn lọt biển vào trong.

Một phút sau, Văn Bình vào theo. Chàng thoáng thấy một cánh cửa khép hờ. Chàng chạy lại. Hành lang bệnh viện vắng tanh và sâu hun hút. Ánh điện không có chao chiếu xuống một màu vàng rơm ảm đạm. Mùi thuốc sát trùng xông mạnh vào mũi, khiến Văn Bình lợm giọng.

Chàng áp tai vào cánh cửa hé.

Bên trong vắng ra tiếng kêu ú ớ. Tiếng kêu của người đàn bà bị chẹn cổ.

Thiếu phụ này là điều dưỡng viên xinh đẹp Rósita.

IV

Tám ảnh giết người

—o—o—o—

Như cái máy, Pôlin cúi nhìn đồng hồ tay. Từ nãy đến giờ, nàng đã coi giờ hàng chục lần một cách sốt ruột. Và mỗi lần nhìn đồng hồ, nàng lại nhớ tới những kỷ niệm đầm ấm giữa nàng và Vito. Cái đồng hồ trang sức nam 6 viên kim cương xinh xắn và đắt tiền này, chàng đã mua tặng nàng trong buổi hẹn hò ăn ăi đầu tiên ở Hồng Kông. Cỗ tay trơn trịa của nàng đeo đồng hồ vàng Omega ba trăm mỹ kim làm bật nổi làn da trắng muốt.

Nàng thở dài, tiến lại cửa sổ, phóng tầm mắt hẳn khoản xuống đường. Phòng nàng ở tầng thứ sáu lầu quán Bay View, đối diện vịnh Mani bát ngát, chan hòa màu xanh nước biển và màu vàng thắm của nắng chiều sắp tắt. Từ đại lộ rộng rãi bên dưới, vọng lên tiếng xe cộ náo nhiệt của một chiều cuối tuần nóng bức mà toàn thể trai thanh gái lịch đổ xô ra bãi biển hóng mát với bộ quần áo mỏng dính, đầy kêu gọi.

Vitô thở dài :

— Cho đến phút này, tôi cũng chưa hiểu nguyên nhân tai nạn. Từ nhiều năm nay, tôi nổi tiếng là phi công an toàn nhất. Tôi nhắm mắt cũng có thể đáp xuống sân bay Mani. Không biết vì sao...

— Ông yên tâm. Tôi được lệnh giải ông ra tòa. Nếu ông vô tội, thế nào ông cũng được tha. Và tôi tin chắc ông sẽ được trả tự do.

— Cám ơn thiếu úy.

— Dầu sao tôi cũng phải xin ông tha lỗi về việc công tay. Luật pháp bắt buộc...

— Tôi biết... Không hề gì đâu...

Vitô thử người suy nghĩ. Xương phi trường, chàng bị bắt ngay, và bị tống giam vào khám, không kịp từ biệt Pôlin. Ở bên kia trời Tây, mẹ chàng chắc đã khóc nhiều.

Trung sĩ Tinô đẩy khung kính ăn thông với phía sau, nói với Tula, giọng bức bối :

— Khô quá, hình như lớp trước bị xì hơi.

Tinô mắt môi ôm cứng lấy vô lăng mà xe hơi vẫn sàng qua sàng lại trên đường, suýt đâm vào đoàn xe ngược chiều. Tinô buột ra một tiếng tục tĩu. Tula nói :

— Thì dừng xe lại. Xì hơi thì thay bánh khác, cần gì !

Tinô và Tula là bạn thân, tuy cấp bậc khác nhau. Tinô phanh lại, lái sát vào vệ đường. Trước khi nhảy xuống, Tinô dặn bạn :

— Anh ngồi trong đó chờ tôi. Chỉ mười phút là xong.

Trung sĩ Tinô cầu nhàu khi thấy bánh trước bẹp lún. Chàng đã đề nghị nhiều lần mà cấp trên không nghe. Trong khi xe hơi ngày một tối tân, thì khám đường chỉ có những chiếc cà tàng, dề ma rơ hàng giờ máy không chịu nổi, lốp xe mòn đến gần sát. Chửi thề lần nữa, Tinô mới mở thùng xe, lấy bánh xơ-cua và đồ nghề ra thay. Những tia nắng gay gắt buổi chiều rơi vào mặt chàng.

Tinô lùi húi một bên xe, không để ý tới một chiếc xe Nash kiểu cũ, sơn đen, lẻo đẻo theo sau, từ lúc rời khám đường. Trong xe có ba gã đàn ông, mặc sơ mi ngắn tay sặc sỡ, đeo kính mát. Liếc thấy trung sĩ Tinô quì gối xuống đường, kích xe lên, người cầm lái hé môi, cười một cách khoái trá :

— Trông kia, thẳng chó chết đang thay bánh xe.

Một người ngồi sau lên tiếng :

— Chúng mình ra tay được chưa ?

Tài xế xua tay, dáng điệu chỉ huy :

— Chưa. Chưa được đâu. Mời có thẳng trung sĩ. Còn thẳng thiếu úy nữa.

Vẫn tiếng người ngồi sau :

— Có lẽ hẳn ngồi gác thẳng phi công Vitô. Như thế càng hay.

— Thong thả. Còn đồng xe qua lại lắm. Đợi 5 phút nữa xem sao.

— 5 phút nữa, hẳn đã thay xong bánh rồi còn nước mẹ gì !

— Tôi là người chỉ huy, không phải anh. Bao

giờ anh cũng nhanh nhẩu doảng. Kia, thẳng Tinô đang vắn ốc vào bánh xe... Khi nào hẳn hạ kích xuống, chúng ta lại cũng kịp. Nhớ nhé ! Phải hành động thật nhanh, thật ngọt. Không một tiếng kêu nào đấy.

Chiếc Nash xấu xí chạy đến sát đuôi xe cam nhông nết thì dừng lại. Bờ hơi nhể nhại, Tinô ấn mạnh vào kích cho xe hạ xuống. Hai tên gian đến sau lưng từ lúc nào Tinô không nghe tiếng động.

Bất thần, Tinô quay lại. Nhanh như máy. Tinô cho tay vào túi đeo súng, nhưng không kịp nữa. Lưỡi dao nhỏ và sắc đã ngập vào ngực Tinô đến cán. Mũi dao đâm ngọt đến nỗi không giọt máu nào chảy ra. Tinô gục xuống. Hai tên gian xóc Tinô lên xe, đặt gần tay lái.

Ngồi trong, Tula hỏi vọng :

— Xong rồi hả ?

Không ai trả lời. Tên tài xế xe Nash móc túi Tinô lấy ra chùm chìa khóa. Cửa sau xe vừa mở, một mũi súng đen ngòm đã chĩa vào, kèm theo khẩu lệnh lạnh như băng :

— Thiếu úy Tula ? Muốn sống thì ngồi yên.

Tula khựng người, toan rút súng. Tiếng quát lại tiếp :

— Tula, đặt tay lên đùi.

Tên tài xế nhảy lên. Nhận ra mặt, thiếu úy Tula thét lên :

— Trời ơi, Anbinô.

Anbinô cười, nhe hai răng nanh bịt vàng :

— Thiếu úy nhớ dai nhỉ ? Phải, tớ là Anbinô

đây. Nhớ ngày nào thiếu úy đích thân áp giải tờ từ pháp đình về khám, và dọc đường anh em đã đánh tháo cho tờ.

Mặt Tula cắt không còn hột máu. Anbinô là trưởng ban ám sát của quân Huk ở Mani. Biết giờ chết sắp tới, Tula kéo dài :

— Anbinô, anh đừng làm tàng. Anh đừng quên đây là trung tâm thủ đô. Tôi chỉ cần la lên là anh mất mạng.

Chiếc xe bit bùng rùng lên một cái rồi lao đầu trên con đường thẳng tắp. Anbinô cười nhạt :

— Anh không dọa nổi tôi đâu Nhân viên của tôi đã giết mất Tinô rồi. Giết thêm anh nữa cũng chẳng sao. Tôi chỉ có một cai đầu thôi, phải không anh ? Vả lại, người ta cũng xử tử tôi khiếm diện hai lần rồi. Cái chết đối với tôi là chuyện đùa bỡn.

Bản năng người chiến sĩ cảnh sát thức dậy trong lòng, Tula hoãn binh lần nữa :

— Dĩ nhiên là không dọa nổi anh. Nhưng rồi anh sẽ biết. Nếu anh nhân nhượng, tôi sẽ có thể vận động cho tòa xử lại, và anh sẽ thoát được tội tử hình.

Anbinô vẫn cười :

— Tử hình hả ? Đừng dọa nữa, diếc tai lắm. Có giỏi, anh hãy trốn khỏi tay tôi. Trốn khỏi để sau này ra vành móng ngựa làm chứng như hồi nào anh đã buộc tội riết cho tôi ấy !

Hai năm trước, Anbinô ra tòa về tội phản nghịch. Tula được mời làm nhân chứng. Anbinô, thâm thù từ đó.

Tula liếc nhìn khẩu súng trong tay Anbinô. Hắn là kẻ giết người không gươm tay. Tula chỉ cựa cựa là hắn nhả đạn. Và hắn bắn là trúng. Cũng như mọi thanh niên yêu đời, có gia đình ấm cúng, thiếu úy cảnh sát Tula chưa muốn chết. Vợ chàng nấu ăn rất khéo, chiều nào cũng chờ chồng trong căn nhà nhũn nhặn trên đường Santamésa, đi thị xã Kéxon. Chàng có hai con trai kháu khỉnh, được tiếng là nghịch nhất xóm.

Những lạc thú ấy đang xa dần, xa dần Tula. Khuôn mặt bầu bĩnh, phúc hậu của vợ hiện trong óc, Tula khần khoản:

— Anbinô ơi, nữ nào anh giết tôi?

Anbinô nhăn mặt:

— Nhớ vợ, nhớ con hả! Nếu thế, lát nữa, tôi sẽ mời họ cùng đi với anh một thể.

Biết Anbinô sẽ hạ thủ mình, Tula nín lặng, tìm kế thoát thân. Tay chàng đã bị công chung với Vitô. Nếu được thành thời, chàng đã lập mưu đánh ngã được Anbinô. Dầu sau, chàng cũng phải hành động. Thà chết trong khi chiến đấu, còn hơn lãnh phát đạn dè hèn vào gáy. Nghĩ vậy, chàng phản công liền. Bàn chân trái của Tula bật lên, đá vào cườm tay cầm súng của địch. Anbinô né sang bên, bóp cò. Tiếng súng được lọc qua bộ phận hãm thanh chỉ kêu bộp nhẹ nhàng. Tula ngã ngực xuống ghế, làm Vitô lạng sang bên, suýt ngã theo.

Chưa chết, Tula gượng ngồi dậy, nhờ bãi nước bọt vào mặt hung thủ:

— Mày sẽ chết. Anh em sẽ báo thù cho tao.

Anbinô bóp cò lần nữa. Tula đặt bàn tay lên vết thương giữa ngực, nét mặt bình thản như người đang ngủ.

Chiếc xe bít bùng chạy lên phía bắc thành phố tới khu nghỉ trang Trung hoa. Đến chỗ vắng, xe dừng lại, Anbinô chồm miệng qua khung kính:

— Đến rồi hả, Téo?

Tên lái xe đáp:

— Rồi. Đường vắng lắm, không sợ ai biết đâu.

Trong xe, phi công Vitô run bần bật. Anbinô hất hàm:

— Anh nghĩ sao về cái chết của Tula và Tinô?

Vitô đáp không ra hơi:

— Thưa ông, tôi không can dự vào việc này. Tôi là Vitô, hoa tiêu của hãng hàng không Pháp.

— Phải Hoa tiêu của chiếc Caraven ngộ nạn hồi sáng.

Vitô biến sắc. Là một phi công học thức, chàng chưa bao giờ chung sống với bọn giết người. Anbinô gằn giọng:

— Anh muốn sống nữa không? Muốn sống, tôi mới nói chuyện với anh, nhược bằng...

— Khỏi quá, ai chẳng muốn sống...

— Nếu anh muốn sống, tại sao lại cố tình húc chiếc Caraven vào phi cơ quân sự, gây ra tai nạn chết người?

— Trời ơi, ông làm rồi. Tôi là phi hành gia chuyên nghiệp, sống nhờ đồng lương, không có chân trong một tổ chức chính trị nào, chỉ mong

được yên ổn, đại gi đình vào một tai nạn tày đình. Chính dài kiểm soát phi trường ra lệnh cho tôi hạ xuống 18.000 bộ, nên mới dung vào phi cơ phóng pháo.

Anbinô tát mạnh vào mặt Vitô :

— Đồ nói láo ! Mà ăn tiền của ai, nói mau ? Mà lấy của bọn chúng bao nhiêu tiền ? Thăng nào tiếp xúc với mày ? Mày gặp nó ở đâu ? Bao giờ gặp lại ?

Vitô xây xăm mặt mày. Cái tát tuy đau, nhưng câu hỏi dồn dập của Anbinô làm chàng choáng váng nhiều hơn. Chàng ngồi dục người như chú mán xuống tỉnh lần đầu. Rồi chàng lầm bầm :

— Ông.., nói gì.. tôi.. không hiểu.

Anbinô gầm lên :

— Hừ, con đóng kịch tài lắm. Tài như trong xi nê. Nhưng tài đóng kịch này không cứu con khỏi chết được đâu. Khai thật đi, bọn chúng cho mày bao nhiêu tiền ?

Vitô ngồi im một phút, nghĩ ngợi. Tưởng chàng sắp bằng lòng, Anbinô tươi hẳn lên :

— Ủ, làm người phải biết điều hơn lẽ thiệt chứ ! Anh chịu khai, tôi sẽ biển anh một món tiền lớn. Nội đêm nay, anh thuê thuyền xuôi Mindanao, rồi từ đó trốn qua Nam dương.

— Tôi không giấu diếm gì hết. Và lại, anh không phải là tòa án. Anh không có quyền bắt tôi cung khai.

— Nhưng tôi có quyền giết anh như một con muỗi.

— Tôi làm gì mà anh dọa giết. Đây là Mani, không phải rừng rú để anh giết ai cũng được ? Dầu sao chúng ta cũng sống trong một xã hội văn minh còn có luật pháp và tình nhân đạo.

Anbinô cười hèn hếch :

— Bài học luân lý cò hủ và rẻ tiền này, xin anh để dành, xuống âm phủ dạy lại cho Diêm vương, chúng tôi không cần đến. Tôi xin nhắc lại lần nữa : nếu anh ngoan cố, buộc lòng tôi phải hạ sát anh như Tula và Tinô.

Vitô đáp :

— Tôi đã nói thật mà anh cố tình không tin. Anh còn muốn tôi nói thật ra sao nữa ?

Anbinô quát lớn :

— Đứng già họng, tao nổi xung lên rồi. Một lần nữa, tao bảo cho mày biết, nếu mày nhất định chối quanh, chúng tao sẽ lôi con Pôlin của mày đến đây, lột trần nó ra và biểu diễn trước mắt mày.

— Đồ mất dạy.

Đáng lẽ đánh Vitô, Anbinô lại nhếch mép cười ra vẻ khoái trá :

— Ô, đối với tao, chữ rửa là thừa. Tao chỉ thích nghe tiếng chữ rửa của súng đạn thôi. Vitô, mày nghĩ sao ? Mày muốn con bé được lành lặn để sau này thành hôn với mày, hay muốn tao lôi đến đây cưỡng hiếp đến chết rồi vứt xác vào rừng cho quạ rĩa ?

Vitô ngồi lặng giờ lâu trên ghế, mắt nhìn xuống sàn xe. Thiếu úy Tula nằm co quắp trong

vững máu đỏ lôm, miệng méo sếch, mắt trợn trừng. Chàng không còn hoang mang nữa. Anbinô là nhân viên của một tổ chức gián điệp giết người như ngóe, sẵn sàng dùng tay vào máu để tìm sự thật về vụ phi cơ Caraven, sự thật mà chính chàng ở trong cuộc không biết. Vitô cảm thấy thêm sống hơn khi nào hết. Bàng khuâng, chàng nghĩ đến thân thể căng phồng ân ái của Pôlin, cô chiêu đãi xinh đẹp và đa tình của công ty hàng không Pháp. Muốn bảo vệ Pôlin, và bảo vệ tính mạng của chàng, Vitô phải nói dối. Nói dối để kéo dài thời giờ.

Anbinô đặt tay lên vai chàng :

— Bằng lòng rồi hả ? Vitô, ai ra lệnh cho anh ? Bây giờ họ ở đâu ?

Vitô giả vờ run như rě :

— Tôi sợ lắm. Tula và Tinô đã bị anh giết. Giờ đây, người ta đổ riệt cho tôi là hung thủ thì sao ?

Anbinô phì cười :

— Anh ngây thơ lắm. Có tiền nong, lại có giấy tờ, anh đi đâu chẳng được ? Làm nghề hoa tiêu như anh, kiếm việc rất dễ.

Vitô thở dài :

— Đến nước này, tôi đành phải nhận. Tôi bằng lòng nói hết, mặc dầu biết rằng tính mạng bị đe dọa. Tuy nhiên...

— Anh đòi thêm bao nhiêu ? Chúng tôi sẵn sàng trả.

— Không. Điều kiện của tôi là được trở về

nhà, gặp Pôlin, vì thú thật với anh, tôi bị bắt ở phi trường, không biết nàng sống chết ra sao.

— Nàng còn sống.

— Vây, yêu cầu anh cho tôi về.

— Như thế không được. Về đến nhà, anh phản thì sao ?

— Anh đừng người, lại có súng, tôi chỉ có một mình, trong tay không tác sát. Nếu anh muốn rõ sự thật, anh phải đưa tôi về. Trước mặt nàng, tôi sẽ cung khai bí mật. Anh không ưng thuận thì thôi, tôi sẵn sàng chịu chết.

Thái độ quyết liệt của Vitô làm Anbinô chột dạ. Hắn biết Vitô không lùi nữa. Giết Vitô mà không khám phá ra bí mật thì mọi việc sồi hỏng, hỏng không. Miễn hồ Vitô nói thật, hắn sẵn sàng đi đến tận cùng thế giới.

Đưa tay lên miệng làm loa, hắn gọi to :

— Téo ?

Tên tài xế thò đầu vào cửa xe :

— Tôi đây.

Anbinô hỏi bách dịch :

— Xong chưa ?

Tên tài xế đáp cộc lốc :

— Rồi.

Rồi ở đây nghĩa là thi thể hai nhân viên cảnh sát đã được giấu vào bụi cây bên đường.

Anbinô mở công, đoạn hướm súng sau lưng Vitô, áp giải chàng tới chiếc xe Nash sơn đen. Vitô ngồi giữa, trên băng sau, Anbinô và Téo kèm riết hai bên. Chiếc xe cũ kỹ trở đầu, chạy vào thành phố Mani.

Vitô dẫn người lái :

— Về Santa Ana.

Anbinô thúc mạnh cùi tay vào ngực chàng :

— Bồn phận của anh là ngòi, không được lên tiếng.

Vitô chống chế :

— Tôi không nói thì tài xế biết đi đâu.

Anbinô gắt :

— Bao im rồ mà cứ nhai nhai như máy hát.

Ai chẳng biết anh ở gần trường học Công cọt ia (1)?

Vitô lịm người. Té ra bọn gian đã biết hết. Căn phòng nhỏ của chàng ở đường Valentina là tổ chim tình ái mà chàng cố tình giấu diếm bè bạn. Mỗi lần hạ cánh xuống Mani, chàng về đây với nàng. Chàng không muốn mọi người biết chàng ở chung với Pôlin. Pôlin cũng thích thế. Bản kế ước giữa nàng và công ty hàng không đã ghi một khoản rõ rệt: nàng tình nguyện chưa lập gia đình.

Tài xế lái xe với một nghệ thuật già dặn. Tuy đường sá đông nghẹt xe cộ, chiếc Nash vẫn giữ nguyên tốc độ rất nhanh. Từ nghĩa trang Trung hoa tới trường học Công cọt địa, nghĩa là từ phía bắc xuống phía nam thủ đô, dài trên 10 cây số, chiếc Nash mất chưa đầy 30 phút. Lệ thường, Vitô lái đúng một giờ.

Đến công trường Dilao, tài xế hãm xe chậm lại. Vitô hồi hộp, nghĩ đến mớ tóc bạch kim cắt ngắn của người thiếu phụ 21 tuổi đang chờ chàng

1) Concordia.

sau những cửa sổ kéo rèm xanh nước biển, màu quen thuộc của thế giới hàng không.

Chiếc Nash đậu ở cuối đường Gutierê (1). Anbinô nói với Vitô, giọng đủ nghe nhưng chưa đầy đe dọa :

— Anh thừa hiểu vì sao tôi đậu xe ở đây. Tôi vẫn chưa tin anh thật lòng, anh nhớ chưa? Bảy giờ, anh xuống xe, chúng ta cùng đi bộ tới nhà anh cách đây một trăm thước. Giờ này, Pôlin còn ở nhà. Chúng ta nói chuyện trong nhà cũng được. Nguy hiểm thật đấy, song tôi không cần. Chắc anh đã nghe danh Anbinô? Anbinô chỉ thích lao đầu vào cạm bẫy của kẻ thù để thi thố tài ba... À, tôi còn dặn anh điều này nữa: nếu anh đánh lừa miễn cưỡng tôi phải xử tệ với nàng. Anh yêu nàng tha thiết, tất không muốn nàng biến thành cái xác vô hồn.

Vitô gật đầu không đáp, trong óc chàng nhen lên một kế hoạch táo bạo. Chàng khoan thai xuống xe, như người đi hóng mát buổi chiều trên vịnh Mani. Con đường Gutierê quen thuộc chạy dài trước mắt, với những căn nhà, những cánh cửa sơn màu sắc sỡ. Mấy đứa trẻ cởi trần trùng trọc đang hò reo, chơi trò bắn súng cao bồi dưới mái hiên một ngôi nhà lớn. Bên cạnh là tổ hạnh phúc của Vitô.

Tổ hạnh phúc của chàng ở trong một tòa nhà cở rộng rãi, chia làm nhiều phòng. Phòng của chàng ở tầng hai, nhìn xuống đường. Chủ

1) Gutierrez.

nhà là một thiếu phụ Phi luật tân khả ái và ít nói. Mỗi chuyến từ Hồng Kông về chàng đều mua quà biếu.

Chàng dừng lại, đưa mắt hỏi Anbinô. Hắn bắt hăm :

— Anh vào trước đi. Gặp bà chủ nhà, anh cứ giới thiệu chúng tôi là bạn. Nhớ đấy! Anh đừng bắt chúng tôi phải hạ thủ luôn bà chủ nhà phúc hậu của anh.

Vitô biết Anbinô sẽ làm đến cùng. Nếu cần, hắn sẽ giết hết những người hắn gặp, không riêng gì bà chủ nhà vô tội và Pôlin. Như cái máy, chàng đặt chân lên bậc tam cấp. Bọn trẻ xấn tới, reo lên :

— Ông Vitô ! Quà của chúng cháu đâu ?

Chàng nhòen miệng cười :

— Chào các em.

Lệ thường, chàng mua kẹo ngon phân phát cho từng đứa. Tuy nghịch ngợm khét tiếng trong xóm, chúng đối với chàng rất lễ phép. Đứa lớn nhất, trạc 10 tuổi, hỏi :

— Thưa, ông mới về ?

Chàng gật đầu :

— Ừ, mới về xong.

— Sao chúng cháu thấy cô Pôlin về từ sáng ?

— Thế à ?

— Cô ấy khóc từ sáng đến giờ, bà chủ phải dỗ mãi.

Vitô vẫn buông thõng :

— Thế à ?

Đưa bé chạy theo chàng :

— Cháu biết hôm nay không có kẹo rồi.

Vitô ngạc nhiên :

— Sao em biết ?

— Vì ông có chuyện buồn. Nếu không, cô Pôlin đã làm bánh cho ông. Trưa nay, cô ấy chẳng ăn gì hết.

Lòng chàng se hẳn lại. Chàng bỗng cảm thù Anbinô và bọn Huk một cách ghê gớm. Nếu có khẩu súng trong tay, chàng sẽ bắn chúng nát óc. Bỗng Anbinô quát đứa bé :

— Ra chỗ khác chơi.

Nó phản đối :

— Ông là ai mà đuổi chúng tôi. Đến cảnh sát cũng không có quyền, nữa là ông...

Tèo quát mắt :

— Đứa nào lớn võn quanh người tao nữa sẽ bị bắn què chân.

Anbinô lừ mắt ra hiệu cho Tèo. Bọn trẻ nhao nhao như ong vỡ tổ :

— Bắn đi ? Bắn đi ?

Đứa lớn nhất nắm vạt áo của Vitô :

— Sao ông không bênh chúng cháu ? Hai người lạ này dữ quá.

Anbinô xô đứa bé ngã xuống :

— Cút đi.

Bọn trẻ ủa lại, ôm lấy Anbinô. Hắn vung tay đánh tới tấp vào mặt bọn trẻ vô tội. Tèo xúm lại can, nhưng một đứa đã ngoạm vào tay, máu chảy lênh láng. Hắn rú lên :

— Thăng nhãi, mày chết với ông.

Hắn đập vào bụng đứa trẻ. Nạn nhân ngã chúi vào rãnh nước bên đường. Nhưng một bọn khác lại soán lấy hắn. Đột nhiên, Vitô cảm thấy một sức lực phi thường cuốn cuộn trong bắp thịt. Chẳng tiến lên, tung ra một trái dăm móc. Anbinô bị quật trúng giữa mặt, loạng choạng một giây rồi khụy xuống.

Têo đánh dạt bọn trẻ, tránh sang bên, lùi lại một bước, rút súng ra. Nhưng Vitô đã lao toàn thân vào người hắn. Têo nhả đạn.

Đoàng... Bọn trẻ rú lên, chạy tán loạn. Viên đạn xuyên qua cánh tay lực lưỡng của Vitô. Trái dăm thứ hai đã giáng vào cằm Têo, khiến hắn lạng người, rồi gieo mình xuống đất kêu phịch như một bị cát. Vitô ôm cánh tay bị thương, phóng như bay lên lầu.

Nghe động. Pôlin hốt hoảng chạy xuống. Gặp chàng giữa cầu thang, nàng ôm ghì lấy, khóc nức nở. Vitô gỡ vội ra, rồi kéo nàng chạy băng vào phòng.

Ở dưới nhà, Anbinô lồm cồm bò dậy, vớ khẩu súng trên đất, xoạc chân đuổi theo.

Vitô khóa chặt trong phòng. Bản tính của người phi công bình tĩnh và gan dạ vùng đây. Chàng không còn sợ nữa. Cửa phòng bằng gỗ cứng, chàng có thể cố thủ được 5, 10 phút.

Pôlin sùi sụt :

— Trời ơi, anh dám xung đột cả với công an nữa ư ?

Vitô lắc đầu :

— Em làm rồi, không phải công an đâu. Bọn Huk đấy.

Nàng thét lên :

— Huk hả anh ? Làm sao bây giờ ?

— Em hãy bình tĩnh, đừng cống quít. Anh đã có cách : em ra bao lớn, trèo xuống dưới, vào ga ra lấy xe trốn đi.

— Còn anh ?

— Anh phải ở lại cầm cự.

— Em liều chết ở lại với anh, em không thể trốn một mình được.

— Ô, nếu đi cả hai, chúng mình sẽ chết. Bọn gian có súng, và bắn rất giỏi.

Anbinô đập cửa, la hét om sòm :

— Vitô, mở cửa ra. Mở cửa ra, thì sống. Hay mày muốn tao giết cả Pôlin ?

Vitô kéo ý trung nhân ra ban-công :

— Xuống đi, em xuống ngay đi. Dưới bao lớn có cái cửa sổ lớn, em đặt chân vào, rồi đu xuống. Không cần nói nhiều, em đủ hiểu. Tai nạn hồi sáng do một tổ chức gián điệp gây ra. Bọn Huk ngờ anh ăn tiền của đối phương, để đâm vào chiếc phi cơ phóng pháo, nên phái Anbinô về tra khảo và hãm hại anh... Xe hơi của khám đường đang chờ anh tới dự thăm thì Anbinô chặn lại... Anh lừa hắn về đây...

— Anh thoát thân bằng cách nào ?

— Hễ xe em ra đến cổng anh sẽ trèo lên mái, chạy đến đầu hẻm thì tuột xuống.

— Em sẽ dừng xe chờ anh ngoài đường.

— Không được. Còn một tên nữa đậu xe cách đây một trăm thước. Ra đường cái, anh sẽ gọi tắc xi. Chúng đuổi theo không kịp đâu.

● Pôlin hôn nhẹ lên má chàng. Đoàng... đoàng... Anbinô bắn vào ổ khóa. Vitô ấy người yêu qua bao lơn. Nước mắt ràn rụa, nằng đu mình vào cửa sổ.

Dáng điệu ung dung, Vitô quay vào phòng. Bình tĩnh hơn bao giờ hết, chàng tưởng như đang lái phi cơ trên không phận, nắm trong tay tính mạng của một trăm hành khách. Chàng mở ngăn kéo bàn đêm, rút ra khẩu súng lục. Viên đạn nhảy lên nòng nghe soạch một tiếng phẩn khởi.

Ở ngoài, Anbinô nã thêm ba phát nữa. Cánh cửa dày bị bật tung. Vitô nghiêng rặng lấy cò. Phát thứ nhất trúng giữa miệng Têô. Phát thứ hai vào qua màng tang Anbinô.

Viên đạn 9 ly của Anbinô, trường ban ám sát Huk, chui vào cườm tay cầm súng của chàng trai công điền trai. Vitô rú lên một tiếng đau đớn, khẩu súng rớt xuống sàn nhà. Anbinô hỏi lớn :

— Con bé kia đâu ?

Vitô cười nhạt, không đáp. Tiếng động cơ xe hơi nổ lên ròn rã. Sinh nghi, Anbinô đập toang cửa ra bao lơn. Vitô cúi xuống nhặt súng, song Anbinô đã quay lại. Hắn chĩa vào đầu chàng, bắn luôn hai phát.

Vitô ngã ngồi vào đi văng, máu tuôn xuống đầy mặt. Trước khi vĩnh biệt cõi thế, chàng vẫn

tỉnh táo và bình thân. Mờ tóc bạch kim cắt ngắn của người yêu múa nhảy trước cặp mắt mờ dần, mờ dần...

Chàng thở hắt ra nhẹ nhẹ.

Rồi tắt thở.

. . . . .

Tiếng kêu ú ớ của Rôsitita mỗi lúc một yếu. Biết Rôsitita còn chống cự được một phút nữa mới ngất lịm, Văn Bình vẫn nép bên tường, chờ đợi.

Chàng đẩy cánh cửa rộng thêm chút nữa. Khi cần, chàng có thể nhảy vào tiếp cứu cho người đẹp. Sau một giây đồng hồ quan sát, chàng đã nắm vững được tình thế. Hung thủ là một thanh niên lực lưỡng, đứng xây lưng về phía chàng. Hai bàn tay trắng trẻo và mềm mại không phải bàn tay của kẻ giết người thành thạo, đang xiết chặt cuống họng mảnh khảnh của cô điều dưỡng bệnh viện Trung ương.

Sở dĩ nàng kêu lên yếu ớt là để đánh lừa hung thủ. Văn Bình thấy rõ chân nàng tréo vào nhau, sửa soạn cho một thế phản công kiên hiệu. Vốn là nhân viên tình báo, Rôsitita phải thuộc lòng mọi vại miếng võ bí hiểm. Và lại, thế đứng hờ hênh của hung thủ không cho phép hắn bóp ngạt nàng được dễ dàng.

Nhanh như cắt, Rôsitita đảo người và quay phắt lại. Bàn tay của hung thủ bị tuột xuống. Móng tay nhọn hoắt của Rôsitita xò ra, chuẩn bị phóng đòn atêmi.